

Prima pagină » Articole recente » „Cred că soția lui Socrate arăta ca mine”. Interviu cu actrița Coca Bloos

„Cred că soția lui Socrate arăta ca mine”. Interviu cu actrița Coca Bloos

8 mai 2020 / Cristina Rusiecki / Blogging

Găsește câte un cuvânt frumos despre toți colegii care i-au fost alături pe scenă. Mărunțică și slăbuță, un ghemotoc de om plin de curtoazie și de deferență față de interlocutor, de parcă cel cu care stă de vorbă ar fi marea personalitate artistică, nu ea! Genul său singular, definit prin minimalism, finețea gesturilor și mai ales umor, a făcut ca tinerii să o asimileze imediat, ca și când ar fi fost doar a lor. Coca Bloos a făcut Facultatea de Filosofie, a devenit ziaristă la „Tribuna Sibiului”, pentru ca apoi să renunțe la jurnalism în favoarea carierei de actriță. A jucat întâi la Satu Mare, apoi la Brașov, la Piatra Neamț, iar ultimele decenii de carieră și le-a petrecut la București. A lucrat cu regizori mari ca Alexandru Dabija, Alexandru Darie, Alexandru Tocilescu, Silviu Purcărete. Unul dintre succesele importante ale carierei a fost spectacolul „Danaidele”, în regia lui Silviu Purcărete. Patruzeci de minute petrecea chircită într-o valiză până când să apară pe scenă. Dar și când apărea! Pe lângă rolurile din teatru, Coca Bloos are la activ un număr impresionant de filme – peste patruzeci. După 1989 a fost una dintre puținele actrițe „de generație” care au acceptat imediat să joace în teatrul independent, la regizori foarte tineri pe vremea aceea, ca Gianina Cărbunariu („Norocul îi ajută pe cei îndrăzneți” de Franz Xaver Kroetz, Teatrul ACT) sau Sorin Militaru („Ich bin Ofelia”, după Gertrud Fussenegger, Clubul Prometheus). Rolul din „Șefe”, în regia aceluiași Sorin Militaru, spectacol care a început la Teatrul ACT pentru ca apoi să se mute la Odeon, unde s-a jucat peste zece

ani, i-a adus o performanță uluitoare, ca și colegelor ei de scenă, Emilia Dobrin și Dorina Lazăr. Paradoxal, despre toate rolurile sale magistrale vorbește cu modestie, aducându-și aminte mai mult de conflictele interioare și de emoțiile traumatizante din momentul premierei.

Din câte știi, ați terminat Facultatea de Filosofie la Cluj și v-ați început cariera ca jurnalistă.

După facultate, am ajuns în redacția din „Tribuna Sibiului”. Trebuia să-mi fac stagiatura de trei ani. Statul investise în mine. Am mers la Iași, unde se făcea repartitia guvernamentală, și am ales Sibiu.

Ca ziarist, ce fel de articole vă plăcea să scrieți? Care erau subiectele preferate?

Am lucrat la ziar cam trei ani. Cel mai mult îmi plăcea să scriu articole pe teme sociale. Nu scriam rău deloc. Îmi plăcea mult partea de documentare. Făceam anchete, mergeam și prin tribunale. Am lucrat la ziar cam trei ani. Mi-ar fi plăcut să fiu și „cap limpede”, dar șefii nu mă lăsau, pentru că nu aveam destulă experiență. Aș fi vrut să văd cum se făcea ziarul în tipografie, să merg la corectură, dar nu și să răspund pentru el, pentru că eram prea tânără. Am trecut prin toate secțiile și până la urmă am rămas la Social. Acolo am învățat cum se face ziarul. Aveam un șef foarte exigent. Ajunsesem să țin o pagină de tineret. Făceam reportaje, mese rotunde, interviuri, anchete sociale, comentarii. Dintre toate, cel mai mult îmi plăcea să fac interviuri. Cunoșteam oamenii și se năștea un fel de încredere cu cel interviuat. Mi s-a părut un gen mai cald. Din păcate, nu m-au lăsat niciodată să scriu și editoriale.

Dacă vă plăcea meseria de ziarist, cum ați renunțat la ea în favoarea celei de actriță?

Mă cam săturasem să mă scol la șapte dimineața, să mă duc la ședința de redacție, să plec pe teren în satele din jur. A apărut un anunț în Revista „Contemporanul” că la IATC (Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică, n.n.) se dă concurs pentru postul de actriță în corp-ansamblu la Teatrul de Nord din Satu Mare. Concursul se ținea la Casandra. M-am dus, l-am luat și așa am intrat în teatru. Am ajuns cu trenul, la trei noaptea, într-un oraș unde nu cunoșteam pe nimeni.

Așadar, ați dat din mână vrabia jurnalismului de la „Tribuna Sibiului”, unde țineți o pagină întregă, pe cioara figurației, că asta înseamnă actriță corp-ansamblu, de la Teatrul de Nord din Satu Mare. Apoi, ați plecat la Brașov și de aici la Piatra Neamț. Cum ați ajuns la București?

Ducu (regizorul Alexandru Darie, n.n.) a văzut spectacolul „Conu Leonida față cu reacțiunea” făcut de Sandu Dabija la Piatra Neamț. L-a văzut și Silviu Purcărete și atunci a pus la Piatra Neamț, în 1986, „Piațeta”. A fost un spectacol de excepție. Am venit de opt ori cu el la București, la Teatrul Mic și la Teatrul „Bulandra”. Nu se putea circula pe stradă în seara reprezentației, așa multă lume venea. Era un spectacol inspirat și frumos. Și trupa era foarte bună. Spectacolul era despre trei babe care aveau trei copii pe măsura babelor. O comunitate sărmană dintr-o piațetă unde era o foame... Fiecare visa că mănâncă, în condițiile în care în 1986 nu găseai la magazin decât cutii cu conserve de pește, iar pe scenă se aduceau bunătăți, curcan, tot ce era mai bun. Sala era înnebunită, dar și noi, cei de pe scenă de această...

metafizică a stomacului. Se râdea de la început până la sfârșit. Fiecare reacționa, spectacolul era ca un vârtej. Avea și o coloană sonoră excepțională. Și a tot fost cerut la București.

A fost rampa de lansare către Teatrul Mic din București.

Datorită acestui rol m-a luat Dinu Săraru, m-a detașat timp de doi ani, pentru că Bucureștiul era oraș închis, iar eu nu aveam buletin de București. Țin minte că nici Victoria Cociăș nu a putut să dea concurs la „Nottara”, ea era la Brașov atunci. Nouă fiind, la Teatrul Mic, am făcut foarte multe înlocuiri. Leopoldina Bălănuță a dorit să joace cu mine în „Monștrii sacri” și în „Elisabeta din întâmplare o femeie”. Jucam rolul cameristei ei. A fost o mare școală pentru mine, pentru că am văzut cum repeta doamna Leopoldina Bălănuță de la ora 9 la 14 sau 15 fără pauză. Apoi, repetam textul înainte de fiecare spectacol. Venea, îți spunea dacă nu jucai bine, te ajuta. Cum m-a ajutat în „Cameristele”, în regia lui Ducu Darie!

Ați jucat din nou un spectacol în regia lui Ducu Darie, după R.U.R de la Piatra Neamț, dar, de data aceasta, în București. Cum a fost experiența?

Nu cred că mi-a ieșit rolul. Eram la început, era un templu nou, o scenă nouă. A fost o neîmplinire.

Sunteți una dintre actrițele de vârstă cele mai prizate de publicul tânăr și de regizorii tineri. După 1989 ați jucat în peste patruzeci de filme. Dar ați avut curajul să vă dați și pe mâna regizorilor de teatru care montau în teatrul independent. Ați avut și intuiție, și un fler deosebit. Ați jucat la Gianina Cărbunariu, Theo Herghelegiu, Sorin Militaru, regizori foarte tineri pe vremea aceea, la început de drum.

Am jucat prin subsoluri. Am început la teatrul lui Voicu (Voicu Rădescu, fondatorul Teatrului LUNI de la Green Hours, n.n.) de lângă Librăria din fundul curții. Maia Morgenstern a ținut acolo un recital cu poezii de Mircea Dinescu. Mi-a plăcut foarte mult. Am zis să facem acolo un teatru și Voicuț a fost de acord. Întâi am avut un recital din poezia clasică națională și universală. Am participat la formarea Teatrului LUNI. Apoi am jucat în „Azi mă...UBU” după Alfred Jarry. L-am jucat de multe ori, l-am dus în multe locuri. A avut mare afluență de public, au venit tinerii, au mai venit și alții, moment în care am considerat că e bine să mă retrag. Mi-a plăcut totdeauna să fiu deschizătoare de drum. A fost extraordinar. După aceea, m-am retras.

Ați jucat și în multe filme studentești.

Am jucat la toată generația de regizori tineri de după '90. Studenții regizori la Film își făceau lucrarea și își dădeau licența cu un scurt-metraj. Cum nu aveau bani de producție, apelau de multe ori la mine. Am jucat toate mamele, bunicile și mătușile. Era extraordinar. În perioada aceea nu prea mai jucam la Teatrul

Mic. Colaborând cu ei, îmi păstram tonusul. Luam din energia și din tinerețea lor. Îi tratam ca pe colegii mei. Am făcut „Visul lui Liviu” cu Corneliu Porumboiu și o voce, cea din finalul filmului „A fost sau n-a fost”. Au ajuns mari. Mi-a făcut mare plăcere să lucrez cu ei. După facultate, își făceau și masterul. Am jucat și în filmele de la master. Unii s-au împlinit, unii erau deja pe drumul bun. Mi-aduc aminte că lui George Chiper, care mă târâse printr-un apartament, nu i-a ieșit o zi de filmare. Spre disperarea mea, a trebuit să reluăm. Lucra cu o cameră care avea trepiedul stricat și o puneă tot timpul pe un vraf de cărți. Am lucrat cu foarte mulți studenți și mi-a făcut mare plăcere. Am avut mare încredere în tineri. Dar a venit un timp când nu mai știam ce să fac nou.

Ați ajutat și studenții de la facultatea de Teatru, nu numai pe cei de la Film.

La teatru, la Casandra, au venit profesorii din Institut să mă vadă. Ar fi trebuit, în mod normal, să nu am emoții, dar îmi era rușine. Cred și acum că o studentă de la Regie nu a luat nota zece din cauza mea, că nu am fost eu destul de bună.

E straniu. Aveați zeci de ani de experiență de scenă. Cum să aveți emoții atât de mari la un spectacol studențesc?

Cred că emoțiile mele au pornit dintr-o lipsă de încredere și de respect față de mine. Și când începeau spectacolele pe scenele profesioniste aveam emoții din cauza publicului. Am respectat publicul. L-am adorat. Unii spuneau „mulți văd, puțini pricep”, dar publicul îți transmite energia. Se întâmplă să ai seri mai scăzute, dar sunt și seri în care sala te capacitează. Emoții aveam totdeauna, deși nu știam cine e în sală. Nu am jucat în funcție de sală, de reacția spectatorilor. Nu am reușit să înțeleg de ce am fost tot timpul săpânită de emoții. Mi-a fost ciudă, m-am culpabilizat, am fost obedientă și fricoasă și, din cauza asta, deciziile au fost pe măsura întunericii pe care îl aveam în mine. Dacă nu ești atent, te pierzi în propria ceață.

Ați găsit, până la urmă, o cale de a ieși din această ceață?

Vă spuneam, înainte de interviu, că am fost la mănăstire și am făcut ascultare. Ascultare am făcut și la regizor. Am fost o actriță, cred, utilă. Nu mi-am dorit să ajung actriță. În generația mea se făceau schimburi între actori. Acum artisticul a căpătat alte valențe, alte valori. Pe vremea aceea, nu se opera prea ușor cu vedete, dive etc. Actorii buni erau laureații de stat. Știai că sunt stâncile din teatrul românesc, patrimoniul lui. Păreau undeva în Olimp. Când spuneai artist al poporului, chiar era o stâncă, nu-l mai mișcai.

Vorbiți tot timpul despre ceilalți ca despre niște mari actori. De fiecare dată când discutăm, mă uluiește modestia dumneavoastră, a unei actrițe pe care mulți o consideră un monstru sacru.

Monstru, da, cred că soția lui Socrate arăta ca mine, de săracul de el pleca de acasă. De fapt, de aceea

cred că s-a și otrăvit. Nu am operat niciodată cu asemenea concepte, nu m-am văzut niciodată ca pe o vedetă. Mie nu-mi place aurul, îmi place argintul. În teatru se spune că ai dus tava. Tava mea a fost de argint, nu de aur, dar de argint curat, care a strălucit pentru mine extraordinar. Sigur că e de ajuns dacă citești o singură carte, Biblia, dar eu nu am reușit să o pătrund în tinerețe. Târziu am înțeles rostul liturghiei. E la fel cum simți în teatru, pe scenă, într-un moment, că Cel de Sus își pune mâna pe capul tău. Este fascinant să constăți similitudinea trăirii din biserică cu cea din teatru. Am căutat un duhovnic, pentru că am nevoie de cineva care să mă asculte și pe care să-l ascult. Noi nu ne mai ascultăm unii pe alții. Trăind în viteză, vedem numai ce vrem noi să vedem. Acum este postul tăcerii, care e foarte greu. Nu mai am liniștea aceea pe care o aveam când eram mică.

Îi amintiți și îi numiți de fiecare dată pe toți colegii cu care ați jucat în spectacolele dragi. Ce v-a interesat în relația cu partenerii de scenă?

M-a interesat să transmit și să-mi transmită. Dacă joc o femeie de rând și sunt pusă în situația de a îngriji pe cineva, pentru mine este o onoare. Este o onoare și dacă nu ești pe scenă. Deasupra ta lucrează îngerii tot timpul. Când intră pe scenă, orice actor își face sfânta cruce. În special la premieră te ajută la întruchiparea personajului. Atunci tinzi către divinitate.

Despre

Ultimele Postari

Cristina Rusiecki

Critic de teatru.

Lasă un răspuns

Acest site folosește Akismet pentru a reduce spamul. [Află cum sunt procesate datele comentariilor tale.](#)

ANTERIOR

URMĂTOR